

Oponentský posudek na diplomovou práci Bc. Josefa Hovorky Etika ve sportu

Předložená práce se věnuje veskrze aktuálnímu tématu „etiky ve sportu“. Autor si vytýčil za úkol (jak formuluje v anotaci) přinést změnu pohledu na sport, vytvořit preventivně-vzdělávací program a změnit přístup ve výchově nejen sportovců, ale také široké populace dětí a mládeže. Otázkou je, zdali tento grandiózní plán lze naplnit v jedné diplomové práci. Z hlediska struktury lze říci, že práce má zhruba čtyři části (zpracované v 7 kapitolách), první je část filosofická, kde se autor zabýval analýzou základních východisek, v nichž se fenomén sportu rozvíjí: hrou, dialogem, pravdou, celkem, bytím. Druhá část nás uvádí do historických i současných souvislostí olympismu, zamýšlí se nad významem sportu v životě člověka a souvislostmi sportu a kultury. Seznamuje čtenáře s programy na podporu etiky ve sportu a konfrontací etických zásad s některými nešvary ve sportovní praxi (doping, podplácení). Za třetí část práce lze považovat výzkum provedený mezi mládeží, jehož cílem je zjistit jejich vztah ke sportu, ke zdravému životnímu stylu, k mravním hodnotám spjatými se sportem a se vztahem mládeže k principu fair play nejen ve sportu, ale i v životě, a naopak zjišťuje vztah mladých k negativním jevům současného sportu. Poslední, čtvrtá část práce je projekt „HRAJ FAIR CZ“, který má být vlastním pedagogickým výstupem a jak jsem pochopila i autorským přínosem k etice sportu.

Práce je psána s velkým nasazením, autor má upřímnou snahu, porozumět, jak píše „aporiím“ v dnešním sportu a co lze zvláště ocenit, je motivován touhou něco v této oblasti změnit. Na jedné straně si je vědom často nebetičné propasti mezi deklarovanými obecně humánními cíli olympismu a komerčním, a často i korupčním prostředím dnešního sportu. Jakoby olympismus, a nebo obecněji sport, byl v krizi a zároveň se má sport, sportovní činnost stát východiskem z krize, v níž se ocitla výchova a vzdělávání, sport se má stát impulsem rozvinutí smyslu pro fair play ve vztazích mezi lidmi, generacemi, národy, má mladé motivovat k aktivnímu životnímu stylu, k odpovědnosti apod. Tolik k ocenění záměru práce.

To, co lze práci vytknout, je především eklektický styl textu, velké pasáže zaplněné pouze citacemi z vybraného autora (části kapitol: 1.5. – z Gadamera, 1.7. z Huiznigy, 1.8. z Calloise), nemluvě již o rozsáhlých textech, čerpajících z titulů základní literatury, kde čtenář nemůže při nejlepší vůli rozlišit pramen, parafrázi pramene a vlastní autorovu myšlenku.

Podobně nejasný je smysl autorova výzkumu. Jak autor uvádí, jeho výzkum navazuje na již uskutečněný průzkum „Vnímání principů fair play českou mládeží“, který prováděl v rámci Českého klubu fair play dr. M. Doktor, který diplomantovi poskytl data a informace o průzkumu (cca 15 000 respondentů). V podstatě inspiroval k realizaci podobného výzkumu (provedeného se zhruba 150 respondenty). Náš autor formuluje svá hlavní zjištění, ale už nikde neuvádí alespoň srovnání, zda výsledky korespondují s hlavním průzkumem či nikoli, proč tento „zmenšený průzkum“ podnikl a co v něm bylo navíc apod.

Jazykově je práce dobrá, i když autorovi unikly některé hrubky: str. 45: „prohra sladčí“, nebo na str. 64: „co vytvořili a uznávali generace před námi“.

Vzhledem k výše zmíněným připomínkám navrhuji, aby v rámci obhajoby student osvětlil:

1. proč je podle Finka „hra důstojným předmětem filosofie“,
2. proč je podle Huizingy „hra starší než kultura“.

Třetí moje otázka se týká konkretizace vlastního autorského podílu na výchovném programu v práci prezentovaném.

Práce splňuje podmínky kladené pro diplomovou práci. **Doporučuji ji k obhajobě.** Vzhledem k výše uvedeným výtkám navrhuji hodnocení „dobře“.

V Praze dne 8. 5. 2012

doc. PhDr. Naděžda Pelcová, CSc.